

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Theologiæ Sacramentalis Scholasticæ Et Moralis Pars ...

Ad Mentem Doctoris Subtilis Ioannis Duns Scoti D. Augustino conformen

In qua tractatur de Virtute ac Sacrameto Pœnitentiæ

Bosco, Jean a

Lovanii, 1670

Concl. I. Confessio sit secreta, licèt publica, aut per interpretem sufficiat
ad valorem Sacramenti, & aliquando sit licita.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73393](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73393)

servata commissa ante illam horam confiteri quantum commodè possum; sed nunc commode possum confiteri; ergo teneor.

164. Excusatus à Communionem, non hoc ipso est liber à Confessione.

Atque hic fit finis hujus Conclusionis & Sectionis, eo semper salvo, quòd excusatus à Communionem, non hoc ipso fit liber à Confessione; quia nimirum præceptum Confessionis distinguitur à præcepto Communionis; ut patet ex verbis legis suprà allegatis: *Omnia sua solus peccata saltem semel in anno fideliter confiteatur proprio Sacerdoti.* Ecce præceptum Confessionis. Sequitur præceptum Communionis: *Suscipiens reverenter ad minus in Pascha Eucharistia Sacramentum.*

Conc. Trident.

Et hinc Concilium Trident. sess. 13. can. 9. solius meminit præcepti Communionis dicens: *Si quis negaverit, omnes & singulos Christi fideles utriusque sexus, cum ad annos discretionis pervenerint, teneri singulis annis, saltem in Paschate, ad communicandum, iuxta præceptum S. Matris Ecclesie; anathema sit.*

Porro sess. 14. can. 8. tantum meminit præcepti Confessionis dicens: *Si quis dixerit, Confessionem omnium peccatorum, qualem Ecclesia servat, esse impossibilem. . . . aut ad eam non teneri omnes & singulos utriusque sexus Christi fide-*

les, iuxta magis Concilii Lateranensis constitutionem, semel in anno . . . anathema sit.

Enimverò hic est sensus communis fidelium, qui putant se obligatos ad Confessionem; estò propter impedimentum aliquod nequeant communicare. Finis quoque præcepti id non obscure indicat, finis, inquam, putà, ne diutius differatur Confessio, & ut impleatur præceptum divinum Confessionis, quod absque dubio distinguitur à præcepto divino Communionis. Unde communitate sententia est, ut suprà vidimus, pueros citius obligari ad Confessionem, quàm ad Communionem.

Sed dicit aliquis; video obligationem huius præcepti, video distinctionem; nihilominus adhuc ignoro, quid significent hæc duo verba Concilii Lateran. *Solus, & Fideliter.* Respondeo; *ly Solus* significat Confessionem secretam; *ly Fideliter*, idem est, quòd absque mendacio; vel etiam integrè, hoc est, omnia peccata, tamen occultissima, & merè interna, quoad speciem & numerum. Quæ duo ut melius intelligantur, & observentur, instituitur

SECTIO SEPTIMA.

De Qualitate Confessionis Sacramentalis.

1. Sexdecim qualitates Confessionis sacramentalis.

Nonnulli enumerant sexdecim conditiones seu qualitates Confessionis Sacramentalis, his versibus contentas:

*Sit simplex, humilis Confessio, pura, fidelis,
Atque frequens, nuda, discreta, libens, verecunda,
Integra, secreta, lacrymabilis, accelerata,
Fortis, & accensans, & si parère parata.*

Ex quibus conditionibus seu qualitatibus, quædam sunt de necessitate Sacramenti; aliæ spectant, vel ad majorem reverentiam, vel ad majorem fructum ex Confessione percipiendum. Non est autem propositi nostri, omnes sigillatim hæc Sectione explicare; sed illis relictis, de quibus nihil aut parùm notandum occurrit, quod vel in superioribus non est dictum, vel infrà propriis locis non dicitur; quæro primò, an Confessio secreta sit de necessitate Sacramenti, aut saltem præcepti divini, vel Ecclesiastici? Responso erit

CONCLUSIO I.

Confessio sit secreta, licet publica, aut per interpretem sufficiat ad valorem Sacramenti, & aliquando sit licita.

Secreta Confessio hæc vocatur, quæ fit sine ullo teste à penitente coram solo Sacerdote: unde & auricularis dicta; de qua scriptum habemus in Concilio Trid. sess. 14. c. 5. *Ceterum quo ad modum confitendi secreti, apud solum Sacerdotem, est Christus non veniens, qui aliquis in vindictam suorum scelerum, & sui humilitationem, cum ob aliorum exemplum, tunc ob Ecclesie offensæ adificationem, delicta sua publice confiteri possit: non est tamen hoc divini præcepti mandatum, nec satis consultè humanà aliqum lege præcipitur, ut delicta, præsertim secreta, publicè essent Confessione aperienda.* Unde cum à sanctissimis & antiquissimis Patribus, magno unanimi consensu, secreta Confessio Sacramentalis, quæ ab initio Ecclesie sancta usa fuit, & modo etiam servata fuerit semper commendata; manifestè respicitur

inanis eorum calumnia, qui eam à divino mandato alienam, & inventum humanum esse, atque à Patribus in Concilio Laicranensi congregatis, imitari habuisse, docere non verentur.

Et eadem l. can. 6. Si quis negaverit, Confessionem sacramentalem, vel institutam, vel ad salutem necessariam esse iure divino; aut dixerit, modum secretè confitendi soli Sacerdoti, quem Ecclesia Catholica ab initio semper observavit, & observat, alienum esse ab institutione & mandato Christi, & inventum esse humanum; anathema sit.

Nec huic doctrinæ obstat; quod non reperitur Confessio auricularis in Scriptura; nam teste Apostolo, quem diligebat Iesus, cap. 20. v. 30. Multa quidem & alia signa fecit Iesus in conspectu Discipulorum suorum, quæ non sunt scripta in libro hoc. Item c. 21. v. 25. Sunt autem & alia multa, quæ fecit Iesus, quæ si scribantur per singula, nec ipsum arbitror mundum capere posse eos, qui scribenda sunt, libros. Institutionem ergo Sacramenti Pœnitentiæ quo ad substantiam, scriptam reperimus in libro hoc, scilicet Joan. 20. v. 22. & 23. modum verò secretè confitendi, habemus ex Traditione vel divina, vel saltem Apostolica; non enim potest offendi, quo tempore ceperit in Ecclesia Dei usurpari secreta Confessio.

Licet namque primitus solerent pœnitentes publicè peccata sua confiteri; hoc tamen neque erat generale pro omnibus peccatis (quippe potuissent Confessio aliquorum peccatorum generare scandalum fidelibus, ut contigit in quodam casu tempore Nectarii, qui propterea Confessionem publicam abrogavit (ut diximus sect. 1. concl. 3.) neque constat, talem Confessionem fieri solitam ad finem Sacramentalis remissionis peccatorum, ad quem tamen debet fieri Confessio Sacramentalis; sed ad fines supra enumeratos à Concilio Tridentino.

Unde, quod bene notandum est, tametsi Concilium in illo capite agat de Confessione Sacramentali; haud equidem Confessionem publicam; quæ fieret in vindictam suorum scelerum, & sui humiliationem, cum ob aliorum exemplum, tum ob Ecclesiæ offensæ adificationem, appellat Sacramentalem. Quam ergo Secretam Confessionem dicens: Secreta Confessio Sacramentalis &c. Hæc igitur etiam tunc temporis debuit esse, & indubiè fuit, ut Tridentinum supra docet, tamquam maxime conveniens peccatis secretis, & quæ possent generare scandalum, si publicè propalarentur seu confiterentur.

Eleganter Origenes Homil. 21. in Psal. 37. Tantummodo, inquit, circumspice diligentius, cui debeas confiteri peccatum tuum. Proba prius Medicum, cui debeas causam languoris exponere &c. ut ita demum, si quid ille dixerit, qui se prius ut eruditum Medicum ostenderit, & misericordem, si quid consilii dederit facias, & sequaris: si intellexeris, &

proverit talem esse languorem tuum, qui in conventu totius Ecclesiæ exponi debeat & curari, ex quo fortassis & ceteri adificari poterunt, & tu ipse facile sanari, multa hoc deliberatione & satis perito Medici illius consilio procurandum est.

Non ergo ex publica pœnitentiâ, secreta Confessio; sed potius vice versâ, ex secreta Confessione, publica pœnitentiâ processit; siquidem non prius publicè dicebantur peccata, & postea imponebatur fidelibus pœnitentiâ, seu Confessio secretâ; sed pœnitentiâ impositam in secreta Confessione, publicè agebant fideles, ubi & quando Confessionario videbatur expedire; tum ipsorum utilitati, tum adificationi aliorum. De pœnitentiâ verò peccatorum, inquit Concilium Cabilonense can. 8. quæ est medela animæ, utilem omnibus hominibus esse censemus, & ut pœnitentiâ à Sacerdotibus factâ Confessione indicatur pœnitentiâ, vel privata, vel publica.

Sanè olim peractâ publicâ pœnitentiâ, non accedebat, nisi reconciliatio publica cum Ecclesia, & admissio ad communionem fidelium; cum enim illa pœnitentiâ sæpè per multos dies duraret, poterat pœnitens iterum de novo interitùs peccare mortaliter; à quo peccato indubiè non poterat sacramentaliter absolvi propter illam pœnitentiâ, cum esset peccatum ignotum absolventi; nec potest autem quis velle absolvere sacramentaliter causâ incognitâ.

Adde aliud testimonium Origenis ex Homil. 10. in Num. Qui non sunt sancti, in peccatis suis moriuntur; qui vero sancti sunt, pro peccatis pœnitentiam gerunt, vulnera sua sentiunt, intelligunt lapsus, requirunt Sacerdotem, sanitatem deprecantur &c. Plura ejusmodi dicta habes supra sect. 1. concl. 3. & videri possunt apud Bellarminum lib. 3. de Pœnit. cap. 5. & seqq.

Hoc firmissimè teneas, quod tota per orbem s. Ang. frequentat Ecclesia, hoc, inquit S. Augustinus Epist. 118. quæ ita faciendum sit disputare, insolentissime insana est. Et lib. 7. de Baptismo contra Donatistas cap. 24. Quod universa tenet Ecclesia, nec Conciliis institutum, sed semper retentum est, non nisi auctoritate Apostolicâ traditum retentissime creditur. Item lib. 5. de Baptismo c. 23. Sunt multa, quæ universa tenet Ecclesia, & ob hoc ab Apostolis præcepta bene creduntur, quamquam scripta non reperiantur. Cum ergo ab initio universa Ecclesia usâ fuerit Confessione secretâ, & modò etiam utatur, disputate de prima parte Conclusionis; insolentissime insana est.

Et verò si anathema est, qui dicit, receptos & approbatos Ecclesiæ Catholice ritus in solemni Sacramentorum administratione adhiberi consuetos aut contentis, aut sine peccato à ministris pro libito omittere, aut in novos alios per quemcumque Ecclesiarum Pastorem mutari posse, ut constat ex Tridentino sect. 7. de Sacram. in genere can. 13. putas, quia

FFF pro

5. Ex secreta Confessione processit olim publicâ pœnitentiâ.

Conc. Cabil.

6. Aliud testimonium Origenis

8. Ang.

7. Obligatio secreta Confessionis probatur ex pract Ecclesia. Conc. Trid.

pro libito ministri, aut pœnitentis, poterit sine peccato immutari antiquissimus modus secretè confitendi soli Sacerdoti, quem Ecclesia ab initio semper observavit in administratione hujus Sacramenti, & adhuc observat? Si aliqua praxis Ecclesiæ obligat, cur non & ista? Rescè ergo Concilium Lateranense: *Solus*, inquit, peccata, saltem semel in anno, fideliter confiteatur proprio Sacerdoti.

Aut certè ideo dixit, *Solus*, ut significaret obligationem confitendi singulis annis peccata (quæ fundatur in obligatione generali præcepti divini confitendi in vita semel omnia peccata mortalia) non esse obligationem dicendi illa peccata publicè & coram alio, sed tantùm coram solo Sacerdote.

Concil. Lateranense.

8. Confessio publica, aut per interpretem sufficit ad valorem Sacramenti.

Oppositum nullam docuit Scotus.

Alioquin Confessionem publicam, vel per interpretem, sufficere ad valorem Sacramenti, quæ est secunda pars Conclusionis, sicuti communior, ita verior est sententia; à qua nullatenus dissentit Scotus, quamvis passim ab Auditoribus, vel non insipientibus textum, aut certè eum sinistrè interpretantibus, pro opposita citetur. Quod ne gratis dicere videar, subscribo omnia ejus verba. Itaque 4. dist. 17. querit Doctor: *Vtrum necessarium sit ad salutem peccatori confiteri sua peccata omnia suo Sacerdoti? Et quod non, probat n. 2. Nullus obligatur ad impossibile; sed mutus non potest loqui. Item omnis extraneus, inter illos, quibus est barbarus, est mutus; ergo non tenetur confiteri.*

Respondet autem nu. 31. Ad aliud dicitur, quòd talis debet confiteri per interpretem, vel per aliqua alia signa à verbis, quæ possunt esse nota Sacerdoti. Secundum est bene concedendum, si aliqua talia signa sunt communia confitenti mutò vel barbò, & Sacerdoti. Sed primum non videtur necessarium; quia foras iste ex natura sua est secretissimus; ergo non tenetur aliquis ad istam forum, ut aliquo modo publicum; sed licet interpret velit celare, & teneatur celare, sicut Sacerdos; tamen si velit malignari, ipse, & Sacerdos, possunt esse testes contra accusatum, & ita ex natura huiusmodi accusationis, hæc accusatio potest venire in publicum, & ita non est pœnitentia.

Ex hoc patet, quòd pluribus Sacerdotibus simul non est confitendum necessario, ut melius iudicent; quòd si fiat, non est Sacramentalis Confessio: maxime autem videtur, quòd non sit confitendum per interpretem, quando timetur ipsum non esse secretarium idoneum: & si in tali casu ipse habet impossibilitatem confitendi homini idoneo, confiteatur Deo, cum preposito confitendi homini opportunitate oblata. Ergo, clamat Suarez, Valquez, & alii Recentiores, Doctor Subtilis asserit, Confessionem secretam esse necessariam ad valorem Sacramenti.

9. Sed tantum vult Confessionem per interpretem.

Non sic boni viri, non sic, sed Doctori Subtili videtur (ergo non loquitur omnino assertivè) Confessionem per interpretem non esse necessariam, maxime quando timetur inter-

pretem non esse secretarium idoneum. Quod præceptum aliud significant ista verba: *Primum non videtur necessarium? Item: Ergo non tenetur aliquis ad istam forum, ut aliquo modo publicum? Item: Non est confitendum necessario? Item: Maxime autem videtur, quòd non sit confitendum per interpretem, quando timetur ipsum non esse secretarium idoneum?*

An fortè apud vos idem sunt: *Non tenetur aliquis confiteri per interpretem, & Confessio non valet, quæ fit per interpretem? Scio quòd apud vos non sunt idem. Cur ergo apud Scotos erunt idem? Quia, reponitis, Scotus ait: Quòd si fiat, non est Sacramentalis Confessio.*

Planè non est Sacramentalis Confessio, de qua ibi erat quæstio; putà necessaria peccatori ad salutem, ut patet ex verbis supra relatis; hoc est, non est talis Confessio, ad quam homo ex divino mandato, & institutione hujus Sacramenti obligatur, quamvis hic & nunc possit sufficere ad validam Absolutionem.

Profectò non est verisimile, Deum illum modum confitendi instituisse, & præcepisse, qui ab Ecclesia, ut ait Tridentinum sess. 14. cap. 5. haud satis consultè præcipitur. Cur enim putas inconsultè præcipitur, nisi quia talis modus esset contra bonum hujus Sacramenti? Redderet quippe Sacramentum nimis difficile & onerosum, & per consequens odiosum; in tantum, ut ret non unus ex centum illud susciperet. Non est autem verisimile Christum, *Qui* (teste Apostolo 1. ad Tim. 2. v. 4.) *omnes homines vult salvos fieri. Qui dedit redemptionem semetipsum pro omnibus, v. 6. ita instituisse sua Sacramenta* (quibus meritum suæ passionis voluit nobis communicari) ut potius videretur esse in destructionem, quam in ædificationem.

Unde & ab initio Ecclesia ulà est modo secretè confitendi, utpote maxime conformi juri naturali servandi propriam famam, quando commodè potest servari, sicut hic potest: nam Confessarius sufficienter accipit notitiam peccatorum per secretam Confessionem, quantam licet illa notitia sit futura judicialis, idque per accusationem; equidem cum hoc iudicium ad forum animæ spectet, & planè voluntarium esse debeat, creditur pro pro se, & contra se; idemque est reus, accusator, & testis, quandoquidem ad bonum animæ pœnitentis totum hoc iudicium ordinatur.

Nulla ergo erat necessitas publicæ notitiæ, quæ non bene convenit cum jure naturali servandi propriam famam, ex hypothèsi certa, quòd in hoc iudicio, non istum debeant explicari peccata publica, sed etiam secretissima; immo & merè interna, quæ aliquando non possent sine scandalo manifestari, & non sine maxima pœnitentis difficultate.

Nonne præceptum correctionis fraternæ obligat ad correptionem secretam? *Si peccaverit, inquit Christus Matth. 18. v. 15. in te corripuit*

frater tuus, vade & corripue eum inter te, & ipsum
solum. Quare? (interrogat Divus Augustinus
serm. 16. de Verb. Domini) Quia peccavit in te.
Quid est, in te peccavit? Tu scis quia peccavit, Quia
enim secretum fuit, quando in te peccavit, secretum
quare cum corrigis, quod in te peccavit. Nam si so-
lus nosset, quia peccavit in te, & eum vis coram om-
nibus arguere, non es correptor, sed proditor. Hæc
ille.

Et verò qui præcepit correptionem secre-
tam, existimas quòd præcepit Confessionem
publicam? Non habet apparentiam veritatis?
Alioquin ad quid sigillum Sacramentale?
Prorsus inutile erit, quod cogitare de præcep-
to divino, nefas est. Scitè ergo Scotus supra
dixit: *Foris iste ex natura sua est secretissimus.*

Si dixeris; hæc ratio non militat contra
Confessionem per interpretem, cum ex illa
tam in Confessio quam in interprete oriatur
obligatio sigilli. Respondet Scotus supra:
*Licet interpret velit celare, & teneatur celare, sicut
Sacerdos; tamen si velit malignari, ipse & Sacer-
dos possunt esse testes contra accusatum, & ita ex
natura huiusmodi accusationis hæc accusatio potest
venire in publicum.* Eisdè enim in foro Ecclesiæ
non adhiberetur fides huiusmodi testibus;
equidem in foro civili apud hæreticos, qui
negant Sacramentum Pœnitentiæ, indubiè
admitterentur huiusmodi testimonia.

Hinc Scotus supra: *Maximè autem videtur,
quòd non sit confitendum per interpretem, quando
timeatur ipsum non esse secretarium idoneum.* Quid
mirum; cum etiam soli Sacerdòri non sit con-
fitendum, quando timeatur ipsum non esse se-
cretarium idoneum? Sicut ergo ex hoc Ante-
cedente non bene inferitur; ergo Confessio;
quæ fieret tali Sacerdòti, non esset valida;
ita etiam ex doctrina Scoti non bene inferitur;
ergo Confessio quæ fieret per interpretem,
non esset valida, seu sufficiens ad validam Ab-
solutionem.

Quòd autem valeat Confessio per inter-
pretem probatur; quia per ipsam sufficienter
manifestantur peccata Sacerdòti in ordine ad
Absolutionem: quòd à fortiori constat (in-
quit Lugo disp. 15. nu. 60.) ex Sacramento
Matrimonii, quòd omnes concedunt posse ce-
lebrari per interpretem coram Parocho, & tes-
tibus, ut cum aliis, quos congerit, tradit
Thomas Sanchez lib. 3. de Matr. disp. 39. &
licet ipse id probet à fortiori, ex Sacramento
Pœnitentiæ, in quò magis desideratur, quòd
Confessarius habeat notitiam peccatorum, &
tamen sufficit notitia, quam habet per inter-
pretem, unde à fortiori sufficet, quòd Paro-
chus per interpretem habeat notitiam con-
sensus, quem præstant conjuges.

Ego tamen existimo, maiorem notitiam
requiri in Parocho, ut validè assistat Matri-
monio, quàm in Confessario, ut absolvat;
quia in Matrimonio ideo requiritur præsen-

tia Parochi & testium, ut possit legitimè Ec-
clesiæ constare de Matrimonio celebrato, si
fortè conjux postea id negaret, vel ut conju-
ges id possint apud Ecclesiam probare: ad hoc
autem posset apparère insufficiens consensus
præstitus per interpretem; quia Parochus non
potest testari de consensu, cum ipse non in-
telligat idioma contrahentium, sed solum posset
dicere; interpretem dixisse illos consentire:
unde si postea conjuges negarent consensum,
& dicerent interpretem fuisse mentitum, non
posset aliquid plenè contra ipsos probari, cum
totum reduci deberet ad testimonium unius
interpretis.

Si ergo conceditur sufficiens illa notitia per
interpretem data, ut Parochus validè assistat,
faciliùs concedi debet sufficiens similis notitia
ad Confessionem Sacramentalem, in qua non
requiritur notitia, quæ postea possit apud Ec-
clesiam probari illud peccatum, vel ejus Con-
fessio; sed quæ Confessarius in foro interno
possit pœnitenti contra se loquenti credere, ad
quod sufficet modus ille loquendi per inter-
pretem; sicut in aliis rebus & nogoriis huma-
nis. Hucusque Eminentissimus.

Sed hallucinatur in referenda sententia San-
chii, cuius ipsissima verba lubseribo: Non mi-
nus exigitur in Sacramento Pœnitentiæ, ut
Sacerdos intelligat pœnitentis peccata, cum
sit iudex: sed in eo sufficit intelligere per in-
terpretem; ut fatentur omnes, & testatur usus
Ecclesiæ; quando Sacerdos & pœnitens sunt
distincti idiomatis: ergo & in Matrimonio.
Hæc est probatio Sanchii non à fortiori, sed à
simili.

Atque hæc similitudinem agnoscit Arriaga
disp. 51. n. 45. ibi: Ego in hoc puncto dico;
nec maiorem, nec minorem esse quoad hoc
difficultatem in uno, quàm in altero Sacra-
mento. Et quidem quòd non sit faciliùs in Sa-
cramento Matrimonii, videtur bene probatum
à Cardinali; quòd autem è contrario, nec dif-
ficiliùs in eo sit, patet; quia sicut Parochus
ideo constituitur ut testetur, ac proinde videat-
ur debere ipse immediatè ipsos contrahentes
audire; ut certò possit testari; ita Sacerdos,
cum debeat ipse esse iudex, & designare Pœ-
nitentiam; debet ipse immediatè intelligere
Pœnitentem: ibi enim ego eandem faciam
interrogationem; Quid si interpres unum pec-
catum pro alio supposuit, & pro reservato dix-
it non reservatum, vel è contrario, aut pro
mortali veniale? Cur ergo hic non deberet ju-
dicari magis periculosa deceptio; quàm ibi
circa Parochum? Aut saltem cur non æqualis?
Hactenus Arriaga.

Quæris quid ego sentiam? Sufficit ad in-
tentum meum similitudo inter unum, & alte-
rum Sacramentum; præsertim cum totum pen-
deat à voluntate Christi, sic instituentis Sacra-
mentum Pœnitentiæ, ut valeat notitia pecca-
torum

quàm in
Confessa-
rio,

14.
Sed can-
dem requirit
in Confessa-
rio docet
Sanchez,

& Arriaga

Judicium
Auctoritatis,

torum per interpretem. Hanc autem voluntatem optimè colligimus ex communi usu & praxi fidelium.

15. Probat valorem Confessionis publicæ ;
Ceterum eadem ratio militat pro valore Confessionis publicæ ; quia nimirum ad valorem Sacramenti nihil aliud requiritur, quam ut peccata manifestentur Sacerdoti tamquam iudici, in ordine ad obtinendam eorum remissionem : quòd autem hoc vel illo modo id fiat, parùm refert, inquit Lugo disp. 15. n. 59. Intellige, quantum ad valorem; alioquin multùm refert, ad hoc ; ut licitè fiat, patet ex Tridentino sess. 14. c. 5. ibi : *Nec satis confitè humanà aliquà lege præcipitur, ut delicta, præsertim secreta, publicè essent Confessione aperienda.*

Interim aliquando licet Confessionem publicam, probatur sufficienter ex praxi fidelium, qui in naufragio, vel incendio, aut simili periculo mortis, quando tempus non permittit ; secretam Confessionem ; publicè fatentur sua peccata, & petunt Absolutionem. An autem tali casu sit obligatio confitendi specialiter sua peccata, puto quòd non, sed sufficeret generaliter se agnoscere peccatorem, uti etiam communiter solum fit ; per quam Confessionem nulla irrogatur infamia penitenti ; supponitur quippe ; omnem, qui confitetur, esse peccatorem ; unde nec peccatum veniale in genere cadit sub sigillum.

Alius casus esse potest, quando penitens, quantum fieri potest, secretè confitetur, per accidens tamen aliqui audiunt ; talis epim quamvis fortè non teneretur, tamen propter maiorem securitatem licitè potest confiteri, nisi specialis ratio obstat.

16. Quam Scotus vocet Confessionem sacramentalem.
Itaque, ut ad Scotum revertatur, illam ipse vocat Confessionem Sacramentalem, ad quam regulariter & per se obligantur fideles ex institutione Christi. Talis autem est Confessio, quæ fit soli Sacerdoti ; qui solus habet potestatem ligandi, atque solvendi ; ex qua sola potestate colligitur obligatio confitendi ut liquidò constat ex Tridentino sess. 14. c. 5. ibi : *Sacerdotes sui ipsius Vicarios reliquit, tanquam præfides & iudices, ad quos omnia mortalia crimina deferantur, in quibus Christi fideles ceciderint, quo potestate clavium, remissionis, aut retentionis peccatorum, sententiam pronuntiant.* Ergo penitens in hoc foro soli Deo, & ejus Vicario subjicitur ; ergo illis solis debet fieri accusatio ; & per consequens si alius fiat, illa notitia per accidens se habet ad Sacramentum, & planè impertinens est ad validam Absolutionem.

Proinde meritò dixit Scotus ; Confessionem publicam, aut per interpretem non esse Sacramentalem, scilicet quantum ad actum publicitatis, ut sic loquar, quia talis modus ex natura sua tantùm ordinatur ad forum publicum ; licet in substantia possit esse Sacramentalis, quæ videlicet includit informationem iudicis ; cum intentione recipiendæ Absolutionem.

Igitur sententia Scoti in hac materia est sententia communis, putà :

CONCLUSIO II.

Publica Confessio, aut per interpretem non videtur obligare, etiam in extrema necessitate.

Loquor de Confessione, quæ in specie & sigillatim omnia peccata mortalia, etiam occultissima illa sint, declarantur. Et quidem publicam Confessionem non obligare nemo inficiatur, & probatur communiter ex Tridentino sess. 14. c. 5. ibi : *Ceterum quæ ad modum confitendi secretè apud solum Sacerdotem, est Christus non venient, quin aliquis in iudicium suorum scelerum & sui humilitationem, cum ob aliam exemplum, tunc ob Ecclesie offensam, ad satisfactionem delicta sua publicè confiteri possit ; non est tamen hoc divino præcepto mandatum, nec satis confitè humanà aliquà lege præcipitur, ut delicta, præsertim secreta, publicè essent Confessione aperienda.*

Si dixeris ; Concilium non loquitur de publica Confessione Sacramentali ; id est, in ordine ad Absolutionem, non enim mentitur remissionis peccatorum. Respondet ; latè loquitur illo cap. de secretæ Confessione Sacramentali, eamque docet non alienam à divino mandato, sed jure divino necessariam & institutam esse, atque ab omnibus semel in anno iuxta margini Concilii Lateranensis Constitutionem adimplendam ; quo satis significat, Confessionem publicam, Sacramentalis sit (sicut esse potest) vel non ; neque jure divino, neque humano esse necessariam ; nisi velimus, Conc. tradidisse doctrinam prorsus mutillam, ne dicam perniciosam ; cum passim omnes Christi fideles judicent, se non teneri, nequidem jure divino, confiteri publicè, etiam in ordine ad Absolutionem seu remissionem suorum delictorum. Atque hoc significat ly *Solus*, quo videtur Concilium Later. dicens : *Omnia sua peccata &c. confiteatur.* De prima ergo parte Conclusionis noli dubitare.

De secunda autem parte, scilicet de necessitate Confessionis per interpretem, disputatur inter Doctores Catholicos, Nonnullis aliter sententibus, eam omnino obligare ex præcepto divino ; sicut ex præcepto Ecclesiastico. Posterioribus probant ex Cap. *Omni utriusque sexus*, ubi expressis verbis inquit Lugo disp. 15. n. 65.) præceptum Confessionis annuæ imponitur, ut omnis fidelis teneatur solus confiteri sua peccata proprio Sacerdoti &c. Usque particula, *Solus*, apertè excludit obligationem confitendi coram alio. Unde non video, quomodo Valquez q. 91. a. 4. dub. 3. n. 3. dicit, ex illo textu nihil colligi ; quia in eo solum dicitur ;